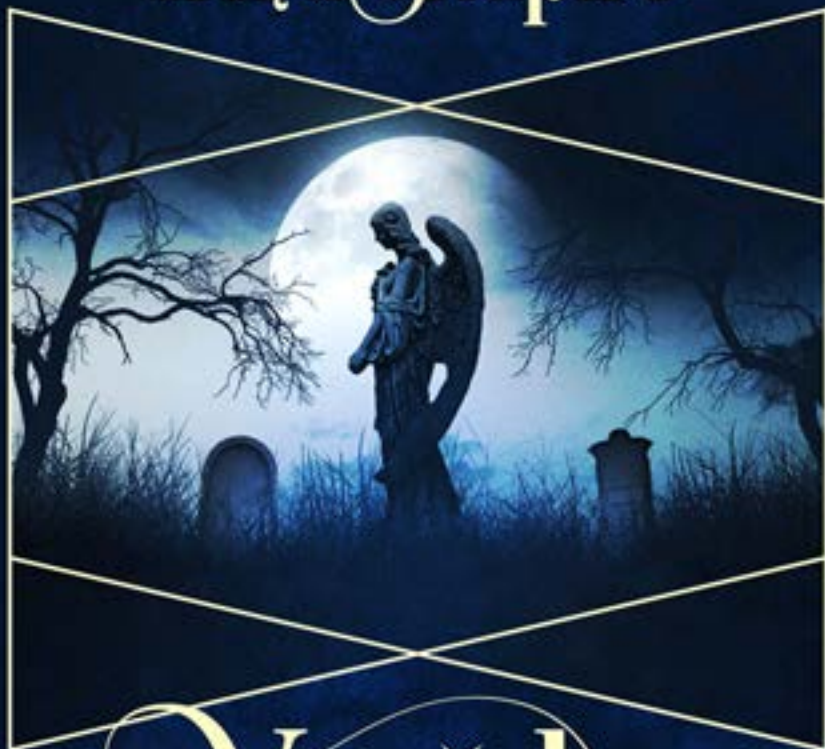

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH Z VIKTORIÁNSKÉ ANGLIE

Irina Shapiro

Vražda
v hrobě

ZÁHADY REDMONDA A HAZE

5

Vražda v hrobě

ZÁHADY REDMONDA A HAZE

MURDER IN THE GRAVE
Copyright © 2021 by Irina Shapiro
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Prokop, 2025
Cover © Zhivko P. Petrov, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6740-3 (pdf)

Vražda v hrobě

ZÁHADY REDMONDA A HAZE

Irina Shapiro

přeložil Ondřej Prokop

VENDETA

Prolog

Slunce na jasné obloze už za rozbřesku zářilo naplno a teplota každou hodinou stoupala. Nejhorší počasí na funus, pomyslel si Arthur Weeks, když vstoupil na hřbitov a došel ke hrobu, který včera vykopal. Loučit se s nebožtíky ve slejvácích, nebo když mrzne, až praští, bylo samo o sobě dost nepříjemné, ale Arthur si nedokázal představit horší peklo než stát vedle hrobu v černém vlněném smutečním oděvu, zatímco vám na hlavu a ramena nemilosrdně praží sluneční paprsky. Před letním parnem dával vždy přednost příjemně chladným podzimním dnům.

Arthur hrob kontrolovat nemusel, ale stejně se vždy rád ujistil, že je na pohřeb vše připravené. Jako svědomitý člověk bral vše, za co nesl odpovědnost, vážně. Hřbitov u svatého Martina vypadal upraveně, žádný plevel, květiny zalité, tráva posekaná. Arthur si při své práci s mrtvými často povídal, a vzhledem k tomu, že jich tolik znal i dříve, než zesnuli, oslovoval je jménem. Téměř před pěti lety jejich řady bohužel rozšířila i jeho manželka, a protože nutně

potřeboval někoho, s kým by si mohl poklábosit, vyprávěl jim o svém životě nebo o tom, co se děje ve vesnici.

Arthur se přiblížil k hrobu a podiveně se zamračil. Když včera odcházel od hotové práce, stěny jámy byly rovné, rohy ostré a vedle ležel úhledný kopeček hlíny, který jen čekal, až se spustí rakev do země, aby se mohl vrátit na své původní místo. Hromádka mu teď připadala mnohem menší a jedna strana hrobu se mu zdála rozbitá, jako by někdo šlapal po samém okraji a znehodnotil všechnu dřinu, kterou hrobař odvedl. Arthur rychle popadl lopatu, kterou nechal ležet poblíž, a chystal se okraj opravit, aby všechno vypadalo tak, jak má, když vtom si všiml něčeho podivného.

Díra nebyla dost hluboká. Arthur do ní nahlédl a nevěděl, co si má počít. Spletl si rozměry? A stihne před obřadem vyhloubit další dvě stopy? Už měl na sobě svůj nejlepší – a zároveň jediný – oblek a nechtěl, aby ho smuteční hosté viděli zamazaného od hlíny. Hrob nicméně musí být šest stop hluboký a Arthur zodpovídal za to, že vše bude tak, jak má.

Sundal si sako, pověsil ho na vedlejší náhrobek a skočil do díry, aby svou chybu napravil.

Už už se chystal zarazit lopatu do jílovité půdy, ale najednou zpozoroval, že ze země trčí něco dlouhého a vybledlého. Možná kořen? Sklonil se, aby ten kus dřeva, který mu překážel, vytáhl. Když mu došlo, že drží studený, ztuhlý prst a že k němu patří i celá ruka, hlasitě vyjekl. Arthur byl trochu z jiného těsta než ostatní, a tak se po chvíli uklidnil a smetl mrtvole hlínu z obličeje. Zadívaly se na něj dvě vytřeštěné modré oči muže s bolestivým úšklebkem ve zkrvaveném obličeji. Arthurovi se rozbušilo srdce a o krok ustoupil.

„Pane bože,“ špitl a podíval se k nebesům, jako by je žádal o radu. Za svých pětasedesát let života viděl mrtvých těl nespočet, ale s něčím takovým se setkal poprvé.

I

Úterý 6. srpna 1867

Jason Redmond se probudil nejlépe, jak mohl. Sotva otevřel oči, sklonila se k němu jeho novomanželka a jemně se rty otřela o ty jeho, přičemž se mu pod noční košilí naskytl lákavý pohled na její krásná prsa. Objal ji, opětoval polibek a byl připravený ujmout se svých manželských povinností, aby svou nevěstu uspokojil. Jeho plán však nečekaně selhal, když ho Katherine zničehonic odstrčila, zakryla si ústa, odběhla na nově instalovaný záchod a zabouchla za sebou.

Tak takhle to je, pomyslel si Jason a spokojeně se usmál, jakkoliv litoval, že ráno k ničemu nedošlo.

Katherine se po několika minutách vrátila celá bledá. „Omlouvám se,“ povzdechla si. „Asi jsem včera večer snědla něco, co mi nesedlo.“

Jason se k ní přiblížil a pevně ji objal.

„A tobě je dobře?“ zadívala se na něj Katherine. Bez brýlí a s rozpuštěnými vlasy vypadala nesmírně zranitelně, úplně

jinak než klidná a vyrovnaná Katherine, jež nosila vždy perfektní účes a na roztomilém nose jí seděly brýle, které zvýrazňovaly její tmavé oči.

„Je, Katie. Vlastně je mi úplně skvěle,“ odpověděl Jason a chytil její obličej do dlaní.

„Opravdu?“ upřela na něj soustředěný pohled Katherine.
„No, tak aspoň někomu.“

„Cítíš se lépe?“ zeptal se Jason, když se jí pomalu začala vracet barva do tváře.

„Trošku. Třeba mě spraví šálek čaje. Muselo to být to telecí na smetaně, co včera večer podávala paní Dodsonová. Opravdu bylo příliš těžké.“

„Katie –“

„Řeknu jí, ať už ho nikdy nevaří,“ prohlásila Katherine, které se nepatrně ulevilo a znovu se zatvářila odhodlaně. „Obzvlášť takhle před spaním mám mnohem radši lehčí jídla.“ Katherine se něžně vyprostila z jeho sevření a podívala se z okna. „Asi bych se měla obléct. Venku to vypadá na krásný den. Slíbila jsem otci, že ho dopoledne navštívím.“

„Katie –“ zkusil to Jason znovu.

„Ano, vím, že jsem na faru šla před pár dny, ale cítí se tam opuštěně. Dává mi pročíst kázání, abych mu je zkontrolovala, a jsem taky na řadě s květinovou výzdobou.“

„Katie –“

„Ano, drahý?“ zastavila se Katherine a začala mu znovu věnovat pozornost.

„Od naší cesty do Říma jsi ještě neměla měsíčky,“ podotkl opatrně Jason.

„Opravdu?“ podivila se a roztomile se začervenala. O takových věcech se jí nemluvílo snadno, i když Jason jako

lékař o ženském těle věděl úplně všechno, alespoň teoreticky.

„A tohle je potřetí tento měsíc, co se ti udělalo zle,“ pokračoval Jason.

Jakmile jí došlo, co to znamená, spadla jí brada a vytřeštila oči. „Propána!“ vykřikla a popadla ho za ruku. „Myslíš, že...?“

„Řekl bych, že je to velmi pravděpodobné. Vzhledem k tomu, jak často –“ Větu už nestihl dokončit.

Někdo hlasitě zabušil na dveře. Pak se zjevil Dodson, který při pohledu na Katherine v noční košili hanbou zrudl.

„Omluvte mě, mylorde, mylady. Shánějí se po vás, pane. Je to naléhavé.“

„Co se stalo?“ zeptal se Jason a hoře litoval, že takový povyk musel nastat zrovna toho dne. Nemohlo to alespoň tak hodinu dvě počkat, aby mohl strávit chvíli s Katherine? Určitě se bude chtít na něco zeptat nebo by si v tak klíčovém okamžiku pro ně oba přinejmenším přála, aby jí byl oporou.

„Našlo se tělo, pane. V hrobě. Konstábl Pullman čeká dole,“ dodal zjevně nespokojený Dodson.

To, že do Redmond Hall vtrhla policie, kdykoliv došlo k podezřelému úmrtí, Dodsona nikterak netěšilo a vůbec se netajil názorem, že šlechtic by neměl vyšetřovat zločiny, natož aby prováděl pitvy ve sklepní márnici při brentwoodské policejní stanici. Ale Jason Redmond nepatřil mezi obyčejné aristokraty a také nevyrůstal v Anglii, kde by mu už od narození do hlavy vtloukali pravidla toho, co se ve společnosti sluší a patří. Jasonovi sice v žilách kolovala modrá krev, ale narodil se v Americe, kde se stal chirurgem a bojoval v občanské válce. Šrámy na těle už se mu sice zahojily,

ale ty na duši ještě zdaleka nezmizely. Smířil se s tím, že své dědictví přijme, ale medicíny se kvůli tomu vzdát nechtěl, jelikož cítil potřebu být užitečný a zároveň zaměstnat mozek. Zbožňoval výzvy a nejraději je řešil kombinací svého důvtipu a přirozeného instinktu. Dokud to, že spolupracuje s policií, nezačne vadit Katherine, nehodlal na tom nic měnit.

„Vzkažte konstáblu Pullmanovi, že hned přijdu,“ řekl Jason. „Katie, zvládneš to tu pár hodin sama?“ zeptal se a cítil se jako hulvát, že ji opouští.

„Jasně že zvládnu,“ sáhla Katherine po brýlích, a když si je nasadila, zaostřila na něj. „Jasone, máš radost?“ zeptala se nesměle.

„Jsem šťastím celý bez sebe,“ ujistil ji Jason, pevně ji objal a dal jí pořádnou pusu. „Jak mě to nadchlo, ti ukážu hned, jak se vrátím. Zatím lehce posnídej a dojdi si na krátkou procházku, než se udělá moc horko.“

„Říká pan doktor?“ zeptala se Katherine a její upřímný výraz v něm vyvolal ochranný pud.

„Říká manžel,“ pohladil ji po tváři Jason. „Je mi líto, že musím odjet. Promiň.“

„Nemáš za co omlouvat. Mám tě ráda přesně takového, jaký jsi. Tak už jdi. V tom parnu tělo moc dlouho nevydrží.“

„Miluju tě, zlato,“ rozloučil se Jason slovy, kterým by se každý správný Angličan vyhnul. Katherine to pokaždé rozesmálo.

„Já tebe taky, ty můj Amíku,“ usmála se na něj uličnický Katherine.

2

Jason rychle vyskočil z policejního kočáru a následoval konstábla Pullmana, se kterým přijel, na hřbitov, kde už netrpělivě čekal inspektor Daniel Haze s rukama spojenýma za zády a s nespokojeným výrazem v tváři. O náhrobek se opíral policejní fotograf Ned Hollingsworth, jenž s doutníkem v koutku úst podrážděně vyčkával, až dostane možnost obět vyfotit. Fotoaparát už měl připravený a několik stop od otevřeného hrobu stál stativ, aby mohl pořídit detailnější záběry, až policisté tělo vytáhnou. Obvykle si ho volali k obzvláště záhadným nebo odporným případům, které potřebovali zdokumentovat, a prohnáný Ned pak snímky z místa činu prodával novinám, které mu pravděpodobně platily víc.

Když inspektor Haze zahlédl Jasona, zvedl ruku na pozdrav a zjevně se mu ulevilo, že může pokračovat v práci. Ned Hollingsworth se dotkl klobouku a dál pokuřoval.

„Jasone, děkuji, že jste dorazil tak rychle,“ začal Daniel. Jason se přiblížil k hrobu a užasle zvedl obočí nad tím, co spatřil. Byl to odpudivý a také nečekaně znepokojivý

pohled, jelikož se zdálo, že se oběť dívá přímo na něj, jako by ho ty modré oči z něčeho vinily. Obličej hyzdila zaschlá krev a rozštíplá lebka už se hemžila červy.

Jason odvrátil zrak. „Prozkoumali jste místo činu?“ zeptal se Daniela.

„Ano. Okraj hrobu je rozbitý. Myslím, že oběť stála právě tam, načež ji pravděpodobně silný úder srazil dozadu. Vrah pak mrtvolu zasypal vykopanou hlínou. Kdyby sem hrobař ráno nepřišel zkontrolovat svou práci, do jámy by se spustila rakev a tělo už by se nikdy nenašlo.“

„A co otisky bot?“ zeptal se Jason.

„Musely tu být, ale poničily se, když vrah přehazoval hlínu. Na lopatě je krev, ale ta patří panu Weeksovi a dostala se tam už včera, když kopal. Chcete tělo ohledat v hrobě, nebo ho máme vytáhnout?“ zjišťoval Daniel.

„Dejte ho na dřevěnou desku a opatrně ho vyzvedněte, aby se co nejlépe zachovala jeho původní poloha.“

„Chápu,“ odpověděl Daniel. „Konstáble Pullmane, pomozte s tím prosím panu Weeksovi.“

Konstábl Pullman si povzdechl, ale nic nenamítal, protože věděl, že by to k ničemu nevedlo. Hrubou práci někdo oddřít musel a obvykle to byl právě on. Sundal si helmu, odložil ji na jeden z okolních náhrobků a otočil se na hrobaře, jenž mezitím přinesl tenké prkno, možná ze starých dveří, a dvě tlustá lana.

„Jak na to půjdeme?“ zeptal se konstábl Pullman, kterému se očividně do hrobu nechtělo.

„Slezu tam, přendám ho na prkno a protáhnu pod ním ty lana. Pak ho vytáhnem. Dolů lízt nemusíte, konstáble,“ popsal svůj plán Arthur Weeks.

„Tak do toho,“ řekl konstábl Pullman, jemuž se zjevně dost ulevilo.

Arthur Weeks opatrně slezl do hrobu a přemístil tělo na desku, zatímco zbylí čtyři muži čekali, až nastane jejich čas. Tělo vytáhli za necelých deset minut, načež všichni uhnuli, aby ho Ned Hollingsworth mohl vyfotit. Když byl se vším hotov, zakryl objektiv, strčil si stativ do podpaží a s fotoaparátem v ruce odkráčel pryč. Konstábl Pullman ho odveze zpátky do Brentwoodu, kde se fotograf odebere do temné komory, snímky vyvolá a na policejní stanici je nejspíš doručí nejpozději druhý den v poledne.

„Myslíte, že zemřel, než spadl dolů?“ zeptal se Daniel Jasona, který se skláněl nad mrtvolou.

„Doufám, že ano, ale jistotu získáme až po pitvě,“ řekl Jason. „Hlavu zasáhl těžký a ostrý předmět, pravděpodobně ta lopata, kterou jste našli,“ zkoumal Jason rozštěpenou lebku, kterou úder málem rozsekl vejpůl jako zralý meloun. Už se začínala projevovat posmrtná ztuhlost a červi, kteří po ráně lezli, potvrdili Jasonovu domněnku, že tělo v hrobě leželo přinejmenším dvanáct hodin.

„Nevidím žádná další zranění, ale pod nehty se mu usadila hlína,“ ukázal Jason Danielovi nebožtíkovu ruku.

Daniel přikývl. „Odvezme ho do márnice. Myslím, že víc už toho tady nezmůžeme. Konstáble, odneste ho do kočáru,“ zaúkoloval Daniel podřízeného.

„Ano, pane.“

Konstábl Pullman společně s Arthurem Weeksem zvedli dřevěnou desku a odnesli tělo k policejnímu vozu, jenž stál hned u hřbitovní brány. Ned Hollingsworth už vysedával vepředu na sedačce.

„Autopsii bych chtěl dokončit během několika následujících hodin. Ale teď musím domů,“ dodal Jason neklidně.

„Děje se něco?“ zeptal se Daniel a poprvé se na Jasona soustředěně zahleděl. „Vypadáte trochu rozrušeně.“

„Všechno je v pořádku, ale Katherine nebylo ráno moc dobře, tak se na ni chci podívat.“

„Pitva může počkat do zítra,“ navrhl Daniel trochu neochotně.

„Raději bych to měl z krku hned. V takovém horku nemůžeme příliš dlouho otálet. Odpovědi pro vás budu mít dnes odpoledne,“ ujistil ho Jason a smekl. „Brzy na viděnou.“

Vyrazil ke kočáru a nastoupil dozadu. Měl radost, že policisté tělo přikryli kusem špinavé pytloviny, jež mrtvolu chránila aspoň před mouchami. Jason se opřel o stěnu kočáru, zavřel oči a myslel na příjemnější věci než na pitvu, která ho čekala.

3

Když kočár odjel, Daniel se vrátil na hřbitov a vstoupil do potemnělého kostela, kde bylo o trochu chladněji, takže se tam mohl konečně na chvíli ukrýt před pražícím sluncem. V přední lavici seděl farář, který schovával hlavu mezi shrbená ramena jako želva. Postarší muž s řídkými bílými vlasy, jež nosil sčesané přes plešaté temeno, měl protáhlý vrásčitý obličej s úzkým zahnutým nosem a modrýma očima. Daniel nepoznal, jestli má tváře vlhké od potu, nebo od slz.

„Zvládnete mi odpovědět na pár otázek, reverende Hodgesi?“ zeptal se a posadil se vedle starce.

Farář posmutněle přikývl. „Samozřejmě. Hlavně když to pomůže.“

„V kolik měl dnes ráno pohřeb začít?“

„V jedenáct. Byla to paní Crowová.“

„Zemřela přirozenou smrtí?“ zjišťoval Daniel. Příčina smrti nebyla důležitá, ale to by se také mohlo změnit, až zjistí více informací.

„Ano. Bylo jí šestadevadesát a přežila půlku svých dětí. Požádal jsem pana Weekse, aby pozůstalým sdělil, že se obřad odkládá.“

„Děkuji. Dobrý nápad,“ pochwálil ho Daniel. „Znal jste obět?“

Když Daniel před necelými dvěma hodinami dorazil na místo, farář už stál u hrobu, a tak viděl znetvořené tělo na vlastní oči.

Reverend svěsil ramena. „Ano. Znal jsem ho. Je to Sebastian Slade. Kaplan.“

„Kaplan?“ ujišťoval se Daniel, že slyšel správně.

„Ano. Pan Slade přijel do Upper Finchley teprve nedávno. Nestrávil tu ani dva týdny. Nedokážu si představit, proč by mu někdo chtěl ublížit. Byl to nesmírně milý, a navíc skromný mladý člověk.“

„Je běžné, že faráři mívají své kaplany?“ vyptával se Daniel. U svaté Kateřiny, kam Daniel chodil od dětství, žádného kaplana nepamatoval.

„Už stárnu a povinnosti kněze začínají být příliš náročné,“ vysvětloval reverend Hodges. „Upřímně jsem připravený odejít do důchodu. Biskup Garner pana Sladea do naší farnosti poslal s tím, že až dokončí své vzdělání, převeźme to tu po mně.“

„On ještě nevystudoval?“ divil se Daniel. O tom, jak to chodí v církvi, toho moc nevěděl.

„Pan Slade absolvoval seminář zhruba před rokem. Noví duchovní obvykle slouží po dobu čtyř let jako kaplani, než se z nich stanou plnohodnotní kněží. Většinou zůstávají celé čtyři roky na stejném místě, ale pan Slade měl na předchozím působišti nějaký problém, načež ho církev přeložila do Upper Finchley. Myslím, že to bylo jakoby za trest,“ vyprávěl farář.

„Proč by to měl být trest?“

„Protože pan Slade pocházel z Londýna a doufal, že si najde místo v jednom z mnoha tamních kostelů. Venkov moc nemusel. Sám mi to řekl.“

„Rozumím. A stalo se od jeho příjezdu něco neobvyklého? Nepohádal se s někým?“

„Ne. Byl strašně laskavý a skromný. Všichni ho měli rádi.“

„Jistě se musel najít někdo, kdo ho rád neměl,“ řekl Daniel a před očima se mu nedobrovolně vybavil obličej zesnulého, až sebou cuknul.

Reverend Hodges zavrtěl hlavou. „Kéž bych věděl, kdo by to mohl být.“

„Ocitl se za posledních pár dní ve vesnici někdo cizí?“

„Ne. Vesnicí Upper Finchley neprojíždějí dostavníky a hospoda U Černého kance nenabízí ubytování, takže pokud někdo nepřespával u známých nebo u rodiny, neměl by kam složit hlavu. A pokud vím, návštěva za nikým nepřišla.“

„Aha.“

„Ale doporučil bych vám, abyste si promluvil s mou manželkou. Edith je mnohem všímavější než já a má také skvělý odhad na lidi. Teď je zrovna doma, na faře.“

„Dobře. Děkuji. A biskupa Garnera najdu prosím kde?“ doptal se ještě Daniel před odchodem.

„Biskup má úřadovnu v Chelmsfordu, ale bydlí v Brentwoodu. Ingrave Road číslo 10, pokud se nemýlím. Budete mě o všem informovat, že, pane inspektore?“ ujišťoval se reverend Hodges. Na začátku rozhovoru působil otřeseně a truchlivě, ale ke konci se dostavila stoická odevzdanost.

„Jistě,“ slíbil Daniel a chtěl co nejrychleji odejít, protože věděl, že tady už nic nového nezjistí.

Fara už zažila lepší časy a její osazenstvo také. Paní Hodgesová vypadala ztrápeně, byla celá bledá a její šedivé vlasy barvou téměř dokonale ladily s šaty, které měla zrovna na sobě. Pozvala Daniela dál a nabídla mu čaj, ale inspektor se během tak parného dne už při pouhém pomýšlení na horký nápoj začal potit. V tvídovém obleku a buřince se úplně pekl.

„Byl bych moc vděčný za sklenici vody,“ požádal ji Daniel a otřel si čelo kapesníkem.

„Jistě. A co takhle trochu citronády?“

„To by bylo skvělé,“ odpověděl, když se posadil na ošoupanou pohovku.

Limonádu zhltнул na několik loků a sotva si všiml, jak chutnala. Pak se začal věnovat paní Hodgesové. „Váš manžel mi řekl, že pan Slade byl příjemný a pokorný mladý muž. Máte na něj stejný názor?“

„Rozhodně ano. Pan Slade byl ohromně milý.“ Osušila si oči a popotáhla. „Vůbec to nechápu. Kdo mohl něco tak hrozného udělat? Pan Slade tu přece ani nikoho neznal. Rozhodně ne dost dobře na to, aby někoho urazil.“

„Setkal se se všemi z farnosti?“ zeptal se Daniel.

„Podle mě s velkou většinou. Minulou neděli sloužil mši, protože zaskakoval za Nevilla – to je můj manžel –, kterému se udělalo špatně. Kázal velmi dobře.“

„Neřekl náhodou něco, co by se dalo považovat za nevhodné?“ zkoušel to Daniel dál.

„To vůbec ne.“

„Neměl někdo po obřadu nějaké poznámky?“

„Ničeho takového jsem si nevšimla. Kázání se všem líbilo. Pan Slade z toho měl obrovskou radost,“ odpověděla paní Hodgesová. Vypadala úplně zmateně.

„Nestalo se před mší, během ní nebo po ní něco neobvyklého?“ zajímal se Daniel, jenž rychle ztrácel naději, že zjistí cokoliv zajímavého.

„Jednomu manželskému páru začalo vyvádět dítě, tak s ním šli domů. Myslím, že se dítěti udělalo špatně.“

„Dobrá. Bydlel pan Slade tady na faře?“

„To ne. Žil u paní Monkové. Před pár lety jí zemřel manžel a od té doby u sebe ubytovává hosty.“

„Platil si pan Slade podnájem sám?“

„Náklady na bydlení hradila církev,“ odpověděla paní Hodgesová.

„Váš manžel se zmínil, že to panu Sladeovi na předchozím místě úplně nevyšlo. Vyprávěl vám o tom, co se tehdy stalo?“

„Řekl jen to, že došlo k nějakým nepříjemnostem. Nejspíš v tom byla nějaká žena. Byl to pohledný muž,“ dodala a znovu si osušila oči. „Taková škoda mladého života.“

„To ano,“ přitakal Daniel. „Máte rozhodně pravdu. Paní Hodgesová, nevíte o tom, že by se ve vesnici objevil někdo cizí? Třeba někdo, kdo přijel na pohřeb paní Crowové,“ nadhodil.

Paní Hodgesová potřásla hlavou. „Nikdo mě nenapadá. I když, počkejte. Beth Lundyová. Přijela sem asi před měsícem, ale ona vlastně není cizí. Tady ve vesnici se narodila a vyrůstala tu.“

„Odkud přijela?“

„Čtyřicet let pracovala v Chelmsfordu jako hospodyně, a teď konečně uznala, že je načase jít do důchodu. Její sestra loni ovdověla, a tak se přestěhovala k ní. Je hezké mít takhle na stará kolena společnost.“

„Napadá vás ještě někdo?“

„Vůbec. Žijeme v malé vesnici, pane inspektore. Tady cizince jen tak nepřehlédnete.“

„Děkuji vám, paní Hodgesová.“

„Nemáte zač,“ odpověděla paní Hodgesová a zvedla se, aby ho doprovodila ven.

Daniel opustil faru a vydal se za paní Monkovou, jež už na něj nedočkavě čekala přede dveřmi.

Paní Monková byla o poznání mladší než paní Hodgesová. Daniel odhadoval, že jí táhne na padesát. Na sobě měla slušivé tmavomodré šaty a na živůtku se vyjímalá kamejová brož. Vlasy s pěšinkou uprostřed nosila v úhledném drdolu, tento účes však nepůsobil stroze, ale zkrátka prakticky. Daniel podle jejích zarudlých bleděmodrých očí usoudil, že už zjistila, kdo se stal obětí vraždy, a že nad svým nájemníkem truchlí.

„Pojďte prosím dál, pane inspektore,“ uvítala ho paní Monková, otevřela dveře a nechala ho vstoupit jako prvního. „Dáte si šálek čaje?“

„Nedám, ale děkuji, paní Monková. Je mi docela horko,“ přiznal Daniel.

„Myslím, že je nejteplejší léto, jaké jsem kdy zažila,“ přitakala. „Takže sklenku piva?“

Daniel sice před chvílí vypil celou citronádu, ale přesto horlivě přikývl a posadil se na místo, jež mu paní Monková nabídla. Útulný dům měl vkusnou výzdobu, koberce a nábytek byly v dobrém stavu a záclony ještě nevybledly. Ve vitrínách stálo několik vycpaných ptáků a na zdech visely výšivky s inspirativními citáty.

Paní Monková donesla Danielovi pivo, sedla si do křesla naproti němu a nedočkavě na něj hleděla, když pil.

Daniel pak sklenici odložil a vytáhl zápisník. „Paní Monková, jak dobře jste znala pana Sladea?“

„Jak jen je to za dva týdny možné,“ odpověděla.

„Jak byste ho popsala?“

„Jako vážného, zdvořilého a překvapivě laskavého člověka,“ vlily se jí slzy do očí.

„Čím se jeho laskavost vyznačovala?“ zeptal se Daniel.
To ten člověk snad neměl jedinou vadu?

„Od manželova úmrtí jsem tu hostila celou řadu lidí. Byli to slušní muži s dobrým vychováním, ale nikdo z nich si neudělal čas, aby si se mnou popovídal, abych se necítila jenom jako jejich služebná. Pan Slade byl jiný. Choval se ke mně ne úplně jako k matce, ale třeba jako ke své oblíbené tetě. Rád se mnou trávil čas,“ vyprávěla tiše. „Takhle jsem se s nikým necítla už dost dlouho.“

„O čem jste si povídali?“

„O knihách, hudbě, umění. O životě,“ dodala.

„Nezmínil se o někom, kdo by mu chtěl ublížit?“

„Vůbec.“

„Vyprávěl vám o tom, kde pracoval, než přijel sem?“

„Ne, o tom jsme nemluvili.“

„Všimla jste si něčeho, úplně čehokoliv, co by se dalo označit za podezřelé?“ snažil se Daniel zoufale najít něco, od čeho by se mohl odrazit.

Paní Monková se zamyslela. „Je pravda, že když se v neděli po mši vrátil z kostela, vypadal rozrušeně. Něco ho trápilo.“

„Prozradil vám, o co šlo?“

„Ne. Omluvil se a odebral se k sobě do pokoje. Ani neobědval. Pak mě poprosil, abych mu večeri donesla na tácu

do pokoje, a den nato odcházel brzo ráno. Potřeboval prý poslat pár dopisů a chtěl se ujistit, že odejdou ještě toho dne.“

„Víte, komu psal?“

„Viděla jsem jen ten dopis, který byl navrchu. Pro sestru.“

„Tušíte, jak se jmenuje?“ zeptal se Daniel a doufal, že si na prázdnou stránku konečně bude moct něco zapsat.

„Ano. Paní Iris Hollowayová.“

„Paní Monková, kolik napsal dopisů?“

„Myslím, že celkem tři nebo čtyři.“

„Zahlédla nebo zaslechla jste ho, když v pondělí odpoledne odcházel?“

Paní Monková potřásla hlavou. „Můj pokoj je v prvním patře, pan Slade bydlel v přízemí. Kdyby odcházel poté, co jsem šla spát, musel by dělat pořádný rámus, abych ho slyšela.“

„V kolik obvykle chodíte spát?“ zeptal se Daniel.

„Kolem deváté. Tak půl hodiny si čtu a pak úplně odpadnu. Spím taky dost tvrdě,“ rozpačitě se usmála. „Manžel vždycky říkal, že by v domě klidně mohlo hořet a já bych stejně pořád zařezávala.“

„Když jste v úterý vstávala, byly vchodové dveře zamčené?“

Paní Monková se na chvíli zamyslela. „Upřímně si to ani nepamatuju. Zrovna jsem si v kuchyni vařila snídani a zaslechla jsem ten povyk. To když pan Weeks našel tělo a dělal poplach, rozumíte. Vyběhla jsem ven, abych se podívala, co se děje. Jak jste to zmínil, dochází mi, že si nepamatuju, že bych odemykala, ale možná jsem si tehdy pomyslela, že už odemkl pan Slade. Tehdy jsem ještě nevěděla, že zemřel právě on,“ vysvětlovala a v očích se jí blýskly slzy.

„Paní Monková, mohl bych se podívat do pokoje pana Sladea?“ požádal ji Daniel. Vstoupil do předsíně a paní domáci ho následovala.

„Samozřejmě. Táhle,“ ukázala na dveře na konci chodby. „Je odemčeno.“

Daniel vkročil dovnitř a rozhlédl se po prostorné, světlé místnosti s výhledem na zahradu za domem. Okenní rám a dveře byly nedávno natřené. Modro-bílé tapety s květinovým vzorem ladily s přehozem na posteli a se záclonami, jež vypadaly poměrně nově. Na podlaze uprostřed pokoje ležel trochu ošoupaný koberec. Pod oknem stál stolek, vedle něj židle ve stejném stylu a komoda, kterou zdobila váza s lučním kvítím postavená na elegantním krajkovém ubrousku.

„Když umřel můj Elliott, dala jsem to tu trochu do pucu,“ vysvětlila paní Monková. „Pro nájemníky,“ dodala. Daniel si to vyložil tak, že jí to umožňovalo účtovat si víc, ale neměl jí to za zlé. Byl to příjemný pokoj, kde se cizí lidé mohli cítit jako doma.

Daniel jednu po druhé otevřel všechny zásuvky. Našel v nich čisté bavlněné spodní prádlo, košile, ponožky a úhledně složený tvídový oblek s černou kravatou, ale téměř nic dalšího. Pak se zaměřil na stůl. Kromě obvyklých psacích potřeb na něm ležely tři knihy o teologii a tenká sbírka básní. Žádné dopisy, fotografie ani deník nebo rukou psané poznámky ke kázání.

„Nechybí tu něco, paní Monková?“ zajímalo Daniela, který se divil, že by si Sebastian Slade s sebou nepřivezl ani pár fotek nebo něco na památku, když se měl v Upper Finchley usadit na delší dobu.

„Ne, měl to tu přesně takhle. Nevzal si s sebou skoro nic. Že prý rád cestuje nalehko.“

„Rozumím,“ řekl Daniel a naposledy se kolem sebe rozhlédl. Místnost působila velmi neosobně, a tak mu o panu Sladeovi nic neprozradila – kromě toho, že si potrpěl na minimalismus a pořádek.

„Děkuji,“ začal se loučit Daniel.

„Pane inspektore, slibujete, že vraha najdete?“ zastavila ho paní Monková. „Pachatel tak otřesného zločinu musí pykat.“

„Udělám vše, co bude v mých silách, abych ho dopadl, paní Monková.“

Upřela na něj pronikavý pohled, a když se jejich oči setkaly, nepatrně pootevřela ústa. Daniela napadlo, jestli se Sebastian Slade náhodou ke své domácí nechoval láskyplněji, než paní Monková přiznávala, ale nakonec si řekl, že se jí nebude dál vyptávat, alespoň dokud nenarazí na stopu, jež by mu dala důvod podezřívat ji, že vražednou zbraň vzala do ruky právě ona.